

Loudatio

K sedmdesátinám doc. PhDr. Miloslava Jůzla, Ph.D.

Stanislav Střelec

Významné výročí zastihuje doc. Jůzla, jednoho z našich předních odborníků v penologii a penitenciaristice (tj. ve vězeňství a resocializačních procesech), v plné pracovní aktivitě. Jeho životní dráha je dokladem odborného vývoje a profesního zrání, které nesou podobné znaky také u dalších akademiků, kteří spojili svůj život s některým z humanitních oborů, zejména pak se sociální pedagogikou a sociální péčí.

Miloslav Jůzl se narodil 18. 11. 1949 ve Zlíně. Zde také absolvoval základní a střední školu, tehdy elitní Střední průmyslovou školu strojnickou (1965–1969). Po absolvování školy někdy dochází k odklonu od vystudovaného oboru. Bylo tomu také v případě mladého Miloslava Jůzla. Zjistil, že inklinuje víc k lidem a jejich osudům než ke strojům. Zamířil na Filozofickou fakultu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně (současné Masarykovy univerzity) v Brně. Zde také úspěšně absolvoval studium pedagogiky a ruštiny. V oboru pedagogika následně vykonal rigorózní zkoušku a získal titul PhDr. Po základní vojenské službě začal pracovat jako učitel pedagogiky na Střední odborné škole Sboru nápravné výchovy v Brně a tato skutečnost významně předznamenala jeho další profesní osud. Potřeba prohloubit a rozšířit vzdělání v problematice nápravné výchovy jej přivedla k dálkovému studiu speciální pedagogiky – etopedie a psychopedie na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (1991–1995). V tomto období se také detailněji seznámil s praktickou stránkou nápravné výchovy, a to jako speciální pedagog ve Vazební věznici v Brně.

Vyzbrojen teorií a praktickými zkušenostmi byl v roce 1995 povolán do Institutu vzdělávání Vězeňské služby ČR. Nejprve jako zástupce ředitele a posléze jako ředitel s úkolem transformovat a rozvíjet tuto oblast školství. Třicet let jeho práce v rezortu bylo završeno funkcí vrchního ředitele Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR v Praze (2006–2008). Jak sám lakonicky dodává: „... zbyla po mně jen koncepce celoživotního vzdělávání vězeňské služby, která funguje v ČR dodnes“.

Obohacen řídicími i pedagogickými zkušenostmi, včetně doktorandského studia oboru Pedagogika na Pedagogické fakultě MU v Brně (2002–2005), přijal po odchodu z řídicích rezortních funkcí nabídku Institutu mezioborových studií v Brně k vysokoškolské výuce se zaměřením na témata sociální a speciální pedagogiky v předmětech resocializační pedagogika, penologie, penitenciární péče, probace, mediace a etika v pomáhajících profesích. V roce 2012 se habilitoval a stal se vedoucím katedry. V současné době působí jako docent Katedry sociální pedagogiky Univerzity Jana Amose Komenského v Praze, nadále spolupracuje s Akademií vězeňské služby ČR a je členem poradního sboru ministra spravedlnosti. Na univerzitě plní vedle svých běžných akademických povinností také další úkoly. Je členem vědecké rady, členem oborové rady a školitelem doktorandů. Jako člen komisí pro závěrečné zkoušky doktorandského studia, habilitačních komisí a dalších expertních týmů spolupracuje s celou řadou univerzitních pracovišť v ČR, na Slovensku a v Polsku. Tyto pracovní kontakty udržuje především s Karlovou univerzitou v Praze, Masarykovou univerzitou v Brně, Technickou univerzitou v Liberci, Katolickou univerzitou v Ružomberku, Univerzitou Mateje Bela v Banské Bystrici, Univerzitou Konštantína Filozofa v Nitře a Univerzitou Adama Mickiewicze v polské Poznani.

Z autorské tvorby doc. Jůzla připomínáme alespoň několik publikací z posledních let, které nacházejí uplatnění nejen v teorii, ale také v praxi nápravné výchovy. Patří k nim zejména: Sociálně pedagogická role církve v penitenciární praxi (vyšlo v roce 2011); Epistemologická východiska v penitenciární vědě (2017); Aktuální dilemata českého, slovenského a polského vězeňství (2017); K tradicím české sociální pedagogiky (2017); Penitenciaristika jako věda žalární (2017). Můžeme například dodat, že poslednímu ze zmíněných titulů se dostalo mimořádné pozornosti

ze strany zainteresovaných odborníků, a to nejen pro encyklopedické pojetí a úctyhodný rozsah (384 strany), ale především z dalších důvodů typických také pro ostatní texty doc. Jůzla. Z recenze vybíráme alespoň několik hodnotících soudů: „Publikace je ojedinělým a svým způsobem převratným dílem... Autor vyniká neobyčejnou schopností provázat historické, filozofické a etické principy... v takto uceleném textu... Se svým pověstným laskavým nadhledem představuje opomíjené a marginalizované vědy jako nedílnou součást života společnosti atd.“

Jak je vidět i ze stručného nástinu, docent Jůzl se vytrvale věnuje tolik potřebným tématům v jejich širších sociálně pedagogických souvislostech. Za relativně krátkou dobu svého akademického působení dosáhl nepřehlédnutelných výsledků. Jako uznávaný odborník je zván na tuzemské i zahraniční konference. Velké životní uspokojení nachází v učitelském působení. Je považován za erudovaného, obětavého, upřímného a angažovaného vysokoškolského pedagoga oblíbeného jak studenty, tak kolegy. Do dalších let přejeme panu docentu Jůzlovi pevné zdraví, životní spokojenost a úspěšné pokračování v akademické práci.

Stanislav Střelec
Pedagogická fakulta, Masarykova univerzita v Brně